

TĀ~Ā•DNĀ•SCHĀ®ZKY

NedĀ›le, 23 listopad 2014

Uteklo první Ā›tvrtletí a mnĀ› Ā›ekaly tĀ™ídní schĀ›zky. A to hned dvakrát. Jedno dítko v tercii (osmá tĀ™ída) a druhé v sekun-
 rok níĀ›). ObĀ›ma vycházelo nĀ›kolik známek ne úplnĀ› jasných a ne úplnĀ› rodiĀ›ovskému oku lahodících. Zejména synek se
 spíš zajímá, co kde lítá, kde jaká kravina se dĀ›je, místo aby se plnĀ› vĀ›noval studiu.

ObĀ›as se sama musím sobĀ› zasmát, kdyĀ› já, zarytá trojkaĀ™ka, spílám svým dĀ›tem, Ā›e pokud budou mít jednu
 trojku na vysvĀ›dĀ›ení, udĀ›lám jim nevím co. ProstĀ› papeĀ›štĀ›jší neĀ› papeĀ›. DĀ›ti mi naštĀ›s

V ten den D a v hodinĀ› H nebylo v nejbliĀ›ím okolí vĀ›bec moĀ›né zaparkovat. Snad celý Zlín se sešel u
 gymnázia na Lesní Ā›vrti a kdo zaĀ›il, tak ví, Ā›e je to úplnĀ› na kopci, úplnĀ› na konci mĀ›sta a dostat se tam rychle mĀ›stsk
 je neĀ™ešitelný problém. Zaparkovala jsem tak pĀ›l kilometru od školy a klusala do kopeĀ›ka. NaštĀ›stí
 mám teĀ› trochu trénink... Cestou jsem potkávala podobnĀ› bloudící auta a rodiĀ›e, kteĀ™í krouĀ›ili marnĀ› v okolních uli-
 Ā›e najdou nĀ›jaké místo. I kdyĀ› jsem školu navštívila uĀ› nĀ›kolikrát, poĀ™ád mi pĀ™ipadá jako nep-

labyrinth. Pavilony rĀ›znĀ› pospojované krĀ›kama dohromady s pro mĀ› nepochopitelným znaĀ›ením tĀ™íd. TĀ™ídu jsem proto
 aĀ› na ponĀ›kolikáté. Paní uĀ›itelka byla jako vĀ›dy milá, pĀ™íjemná a plná pochopení. Abych to zkrátila, pĀ™i individuálním
 pohovoru vĀ›bec neĀ™ešila synovu témĀ›Ā™ trojku z Ā›eštiny, ale naopak vyzdvihla jeho ostatní vlohy. MĀ›la
 spoustu pochopení pro jeho kraviny a vĀ›bec ho povaĀ›ovala za prima kluka. Dále mĀ› Ā›ekala návštĀ›va dceĀ™i
 Ā›eštináĀ™ky. Podle jejího popisu jsem Ā›ekala neskuteĀ›nou krávu, ale místo toho se na mĀ› zubila pĀ™íjemná

padesátnice. Dceru chválila, smála se její neupejpavé povaze a uznala, Ā›e v té tĀ™ídĀ› s nĀ›kterými trochu bojuje, ale to se
 spraví. Odcházela jsem s teplem v srdci. TĀ™etí návštĀ›va u paní trochu popletené angliĀ›tináĀ™ky byla uĀ› jen
 závĀ›reĀ›nou teĀ›kou. Ano, syn dĀ›lá trochu bordel, je neposlušný, mlátí s ním puberta – ani jsem nic jiného
 neĀ›kala. NicménĀ› je chytrý a hlava otevĀ™ená. Slíbila jsem, Ā›e s ním promluví. CoĀ› jsem udĀ›lala. Kál se, Ā›e se

zamyslí a bude hodnĀ›jší. Znáám však svoje papenhejské. Déle jak týden mu to nevydrĀ›í. MĀ›j dojem by
 vcelku normální. DozvĀ›dĀ›la jsem se jen to, co jsem Ā›ekala. MĀ›la jsem ovšem pocit, Ā›e na rozdíl od mých
 školních let, souĀ›asní uĀ›itelé Ā™eší víc, jak se naše dĀ›ti mají, jak se jim daĀ™í, jestli ve škol-
 netrpí, jestli se jim Ā›ije dobĀ™e. Já jsem byla v dobĀ› své puberty výstavní „smrad“. Nikdo neĀ™ešil, ja-

mi Ā›ije a jestli mĀ› nĀ›co netrápí. MĀ›j syn nejspíš spadá do velmi podobné kategorie, ale jeho kaĀ›dý rozebírá, Ā›e
 tĀ™eba, aby vyzrál, uklidnil se a Ā›e to chce rozhodnĀ› Ā›as. Jsem za to ráda. Jen se lituji, Ā›e já tento pĀ™ístup v dobĀ›
 pekelných puberĀ›áckých let od nikoho nepoznala... PAVLÍNA